

gyakorolta szavazatát a külön kielégítési jogáról lemondott hitelező, úgy szavazatának tisztasága joggal volna kétségbevonható; így pl. ha oly zálogjogi rangsorral bírt a hitelező, hogy a megelőzők követeléseinek számbavételével aligha számíthatott arra, hogy e zálogjogból kielégítést szerezhet s mégis 100 százalékos erejéig nyer biztosítékot valamely újabb teljes bonitású kezességgel s ennek ellenében szavaz az egyezség elfogadása mellett, viszont annak létrejötte esetleg ezen a szavazaton mulik, úgy a szavazat érvényét a rendelet 78. §-a értelmében joggal lehetne hatálytalanak és az adós eljárását in fraudem creditorum történtnek tekinteni. Ellenkező esetben azonban szabadon kell, hogy érvényesüljön a külön kielégítési jogáról lemondott hitelezőnek ama jogositványa, hogy szavazatát a többi hitelezőével egyenlőnek tekintsék.

F. P.

Munka ingyenességének véelme. A kir. Curianak avval a gyakorlatával szemben, amely családügyi viszonyokban is megtagadja a munka ingyenességének véelmét s általában igyekszik a családi kapcsolaton belül végzett munkát hamis érzelmi momentumok kikapcsolásával a kizsáknányolástól megóvni: viszszafejlődést jelent a P. II. 6721/1925. sz. ítélet, amely a gazdatiszt felmondási idejét nem a felmondás időpontjában volt munkaköréből állapítja meg, amikor ugyanis már a munkaadó családjába beházasodott volt, hanem a házasságkötést megelőzőleg utóljára volt munkakört veszi irányadónak. Bár az ítélet e felfogást indokolás helyett „okszerűnek” mondja, mégis nyilvánvaló, hogy abból indul ki, hogy felperes a nagyobb munkakört a családi kapcsolat nélkül nem kapta volna; amennyire igaz ez, annyira közzömbös a kérdés megoldásánál, — lévén az indok — az ingyenes juttatások ismert eseteit kivéve — közzömbös.

Az itt idézett határozattal egy napon mondta ki a Curia egy másik tanácsa (P. IV. 3786/1925.; 926 máj. 11.) „Gazdasági érdekű feladattal való megbízás esetén az ellenkezőnek kikötése hiányában nem vélemezhető a megbízásból folyó tevékenység ingyenes vállalása”.

H.

Külföldi joggyakorlat.

Valorizáció és késedelmi kár az osztrák bírói gyakorlatban.

A Kuria P. IV. 4222/1924., majd utóbb P. VII. 5480/1925. sz. határozatai, amelyek külföldi (és pedig az előbbi német, az utóbbi osztrák honos) felperesnek magyar honos alperes elleni igényét csak azon feltétel mellett valorizálják, ha magyar honos hasonló igényét az illető külföldi állam is valorizálja (viszonosság), arra késztet, hogy az osztrák bírói gyakorlatnak a felértékelés kérdéseiben hozott *újabb* határozatait ismertessem (lásd előző cikkemet a II. évfolyam 1—2. számának 67. s köv. lapjain), mert az osztrák bírói gyakorlat a magyar bíróságok döntéseire, ez alapon kihatással bír. Ehhez járul, hogy a magyar bíróságok valorizációs kérdésekkel még